

§ 8. 1. Dodatek za znajomość języka obcego przyznaje się na okres:

- 1) 10 lat — za bardzo dobrą znajomość języka obcego,
- 2) 5 lat — za dobrą znajomość języka obcego,
- 3) jednego roku — za dostateczną znajomość języka obcego.

2. W razie obniżenia stopnia znajomości języka obcego przez funkcjonariusza, kierownik jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę, kieruje go, przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1, na egzamin kontrolny przed komisją.

3. Wysokość dodatku za znajomość języka obcego może być odpowiednio podwyższona lub obniżona w przypadku stwierdzenia na podstawie dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3, zmiany stopnia znajomości języka obcego przez funkcjonariusza.

4. Po upływie okresów, o których mowa w ust. 1, kierownik jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę, kieruje go na egzamin kontrolny przed komisją w celu stwierdzenia stopnia znajomości języka obcego.

5. Funkcjonariuszowi, który w trybie określonym w ust. 4 uzyskał zaświadczenie komisji stwierdzające znajomość języka obcego, przyznaje się dodatek za znajomość języka obcego, według zasad określonych w ust. 1.

§ 9. 1. Prawo do otrzymywanego przez funkcjonariusza dodatku za znajomość języka obcego wygasa w przypadku:

- 1) upływu okresów, o których mowa w § 8 ust. 1,
- 2) stwierdzenia przez komisję obniżenia stopnia znajomości języka obcego poniżej znajomości dostatecznej.

2. Funkcjonariuszowi, który z przyczyn usprawiedliwionych nie przystąpił do egzaminu po upływie okresów wymienionych w § 8 ust. 1 lub nie poddał się egzaminowi kontrolnemu, o którym mowa w § 8 ust. 2 lub 4, dodatek za znajomość języka obcego przysługuje do najbliższego terminu egzaminu po ustaniu tych przyczyn.

§ 10. 1. Dodatki do uposażenia, z uwzględnieniem § 3 ust. 3, przyznają:

- 1) Prezes Rady Ministrów — Szefowi Urzędu Ochrony Państwa,
- 2) Szef Urzędu Ochrony Państwa — zastępcom Szefa Urzędu Ochrony Państwa,
- 3) Szef Urzędu Ochrony Państwa lub upoważniony przez niego funkcjonariusz — pozostałym funkcjonariuszom.

2. Kompetencja osób, o których mowa w ust. 1, do przyznania dodatku do uposażenia obejmuje również uprawnienie do:

- 1) jego podwyższania lub obniżania,
- 2) wstrzymania jego wypłaty,
- 3) zawieszania wypłaty tego dodatku.

3. Sprawy, o których mowa w ust. 1 i 2, są załatwiane w drodze decyzji administracyjnej w formie rozkazu personalnego.

§ 11. Funkcjonariusze pobierający dodatek za bardzo dobrą znajomość języka obcego na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów są obowiązani w ciągu roku od wejścia w życie rozporządzenia złożyć egzamin ze znajomości języka obcego przed komisją, jeżeli od momentu przyznania tego dodatku upłynął okres, o którym mowa w § 8 ust. 1 pkt 1.

§ 12. Traci moc zarządzenie Szefa Urzędu Ochrony Państwa z dnia 17 września 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania przez funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa dodatków do uposażenia oraz ich wysokości (Monitor Polski Nr 69, poz. 686, Dz. Urz. UOP z 1999 r. Nr 1, poz. 2 i z 2001 r. Nr 1, poz. 3).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

1493

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 2001 r.

w sprawie nagród rocznych, nagród uznaniowych i zapomóg dla funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa.

Na podstawie art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526, Nr 53, poz. 548 i Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 73, poz. 852 oraz z 2001 r. Nr 81, poz. 877 i Nr 106, poz. 1149) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość, warunki i tryb przyznawania nagród i zapomóg funkcjonariuszom Urzędu Ochrony Państwa.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) jednostce organizacyjnej — rozumie się przez to jednostkę organizacyjną wymienioną w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa oraz Centralny Ośrodek Szkolenia Urzędu Ochrony Państwa,
- 2) kierownika jednostki organizacyjnej — dotyczy to również funkcjonariusza pełniącego obowiązek kierownika jednostki organizacyjnej,

- 3) ustawie — rozumie się przez to ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa,
- 4) policyjnej emeryturze lub rencie albo policyjnej rencie rodzinnej — rozumie się przez to policyjną emeryturę, policyjną rentę inwalidzką lub policyjną rentę rodzinną przyznawaną na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, z 1998 r. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 106, poz. 1215, z 2000 r. Nr 122, poz. 1313 oraz z 2001 r. Nr 27, poz. 298 i Nr 81, poz. 877).

§ 3. 1. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę przez okres roku kalendarzowego przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 4, nagroda roczna w wysokości 50% jednomiesięcznego uposażenia.

2. W razie pełnienia służby przez część roku kalendarzowego, nagrodę roczną przyznaje się, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, proporcjonalnie do liczby pełnych miesięcy kalendarzowych służby w tym roku, za który funkcjonariuszowi przysługiwało uposażenie.

3. Okresy służby krótsze od miesiąca kalendarzowego sumuje się, przyjmując, że każde 30 dni służby stanowi pełny miesiąc kalendarzowy.

4. Funkcjonariuszowi zwalnianemu ze służby i posiadającemu uprawnienia do policyjnej emerytury lub renty przysługuje nagroda roczna w wysokości jednomiesięcznego uposażenia proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych służby pełnionej w roku zwolnienia ze służby, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 6—9.

5. Nagrodę roczną przysługującą zmarłemu lub zaginionemu funkcjonariuszowi, w wysokości ustalonej w sposób określony w ust. 4, wypłaca się uprawnionym do policyjnej renty rodzinnej członkom rodziny po tym funkcjonariuszu.

§ 4. Do okresu służby, od którego zależy wysokość nagrody rocznej, nie wlicza się okresów:

- 1) urlopu bezpłatnego oraz wymienionych w art. 113 ustawy przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do uposażenia,
- 2) zawieszenia w czynnościach służbowych oraz tymczasowego aresztowania, chyba że postępowanie będące przyczyną zawieszenia lub aresztowania umorzono albo w jego wyniku funkcjonariusz został niewinny,
- 3) niewykonywania obowiązków służbowych z powodu choroby powstałej lub trwającej nadal po skazaniu funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu lub wymierzeniu mu kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby.

§ 5. Podstawą ustalenia wysokości nagrody rocznej jest miesięczne uposażenie zasadnicze, wraz z dodatkami o charakterze stałym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym w dniu 31 grudnia lub ostatniego dnia służby w roku kalendarzowym, za który przysługuje nagroda roczna.

§ 6. 1. Nagroda roczna może być obniżona, z uwzględnieniem § 8, nie więcej niż o 50 % jej wysokości określonej w § 3 ust. 1, w przypadkach:

- 1) warunkowego umorzenia prowadzonego przeciwko funkcjonariuszowi postępowania karnego albo odstąpienia przez sąd od wymierzenia kary,
- 2) wymierzenia funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej nagany z ostrzeżeniem lub surowszej kary dyscyplinarnej, z zastrzeżeniem § 7 pkt 2,
- 3) skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, przy ustalaniu wysokości nagrody rocznej kierownik jednostki organizacyjnej uwzględnia charakter popełnionego przewinienia, jego skutki, rodzaj i wymiar orzeczonej kary oraz dotychczasowe wyniki w służbie.

§ 7. Nagroda roczna nie przysługuje w przypadkach:

- 1) skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego,
- 2) wymierzenia funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby.

§ 8. Obniżenie lub nieprzyznanie nagrody rocznej w przypadkach, o których mowa w § 6 i 7, następuje za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz popełnił czyn będący przedmiotem postępowania karnego lub dyscyplinarnego, a jeżeli nagroda została funkcjonariuszowi wypłacona — za rok, w którym postępowanie zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem lub decyzją.

§ 9. 1. Wypłatę nagrody rocznej zawiesza się funkcjonariuszowi, przeciwko któremu toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne o czyn popełniony w roku kalendarzowym, za który nagroda jest przyznawana — do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania.

2. Zawieszoną nagrodę roczną wypłaca się funkcjonariuszowi w przypadku prawomocnego umorzenia prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego, uniewinnienia funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego albo uniewinnienia funkcjonariusza w takim postępowaniu.

§ 10. Wypłata nagrody rocznej następuje nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy kalenda-

rzowych następujących po roku, za który przysługuje nagroda, z wyjątkiem nagrody rocznej przysługującej funkcjonariuszowi zwalnianemu ze służby, a także nagrody rocznej przysługującej funkcjonariuszowi zmarłemu lub zaginionemu, którą wypłaca się odpowiednio, w ostatnim dniu służby lub w dniu stwierdzenia wygaśnięcia stosunku służbowego.

§ 11. 1. Funkcjonariuszowi można przyznać nagrodę uznaniową za uzyskiwanie znaczących wyników w służbie, wykonywanie zadań służbowych w szczególnie trudnych warunkach lub wymagających znacznego nakładu pracy, zaangażowania i odpowiedzialności, a także w razie dokonania czynu świadczącego o odwadze funkcjonariusza.

2. Wysokość nagrody uznaniowej powinna być adekwatna do osiągnięć funkcjonariusza, o których mowa w ust. 1.

§ 12. 1. Funkcjonariuszowi, którego warunki bytowe uległy pogorszeniu wskutek zdarzeń losowych powodujących potrzebę poniesienia dodatkowych wydatków pieniężnych, można przyznać zapomogę pieniężną. Przy określaniu wysokości zapomogi uwzględnia się wszystkie okoliczności mające wpływ na sytuację materialną funkcjonariusza i jego rodziny.

2. Zapomogę pieniężną można przyznać również w związku ze śmiercią funkcjonariusza członkom jego rodziny uprawnionym do policyjnej renty rodzinnej.

§ 13. 1. Podstawę do wypłaty nagród i zapomóg stanowi rozkaz personalny lub inny dokument sporządzony na piśmie przez kierownika jednostki organizacyjnej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Obniżenie lub odmowa przyznania nagrody rocznej w przypadkach, o których mowa w § 6 i 7, następuje w drodze wydania decyzji administracyjnej w formie rozkazu personalnego.

§ 14. 1. Nagrody oraz zapomogi przyznają funkcjonariuszom kierownicy jednostek organizacyjnych właściwi ze względu na miejsce pełnienia służby przez funkcjonariuszy.

2. Szef Urzędu Ochrony Państwa przyznaje nagrody i zapomogi zastępcom Szefa Urzędu Ochrony Państwa, kierownikom jednostek organizacyjnych oraz ich zastępcom.

3. Prezes Rady Ministrów przyznaje nagrody i zapomogi Szefowi Urzędu Ochrony Państwa.

§ 15. 1. Nagrody są przyznawane z własnej inicjatywy osób, o których mowa w § 14, lub na wniosek bezpośredniego przełożonego funkcjonariusza.

2. Zapomoga może być udzielona na uzasadniony wniosek funkcjonariusza. W uzasadnionych przypadkach zapomogę może przyznać kierownik jednostki organizacyjnej z własnej inicjatywy, w tym również na wniosek bezpośredniego przełożonego funkcjonariusza.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

1494

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 2001 r.

w sprawie należności funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa za podróże służbowe i przeniesienia.

Na podstawie art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526, Nr 53, poz. 548 i Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 73, poz. 852 oraz z 2001 r. Nr 81, poz. 877 i Nr 106, poz. 1149) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa rodzaje, wysokość, warunki przyznawania i sposób wypłaty należności przysługujących funkcjonariuszom Urzędu Ochrony Państwa za podróże służbowe, przeniesienia do pełnienia służby w innej miejscowości oraz delegowania do czasowego pełnienia służby poza stałe miejsce pełnienia służby.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa o UOP — ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa,
- 2) jednostka organizacyjna — jednostkę organizacyjną, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy, oraz Centralny Ośrodek Szkolenia Urzędu Ochrony Państwa,
- 3) kierownik jednostki organizacyjnej — również funkcjonariusza pełniący obowiązki kierownika jednostki organizacyjnej,
- 4) krajowa podróż służbowa — wyjazd funkcjonariusza poza stałe miejsce pełnienia służby w celu wykonywania czynności służbowych, w terminie i miejscu na terenie kraju, określonych w poleceniu wyjazdu służbowego,